

M megjelenik minden két héten.

ÉLCZLAP.

Előfizetési ár: negyedévre 1 korona.

Szerkesztőség: Beltorda-u. 9.

Kiadóhivatal: Beltorda u. 13.

A mi bandériumunk.

(Elbeszéli az egyik küldött.)

Önök közül t. olvasóim, bizonyosan sokan lesznek, a kik tudják, hogy a magyar nemzet milleniumát ünnepli. Viszont azt már csak kevesen fogják tudni, hogy ilyen ünnepe még nem volt a magyarnak. Mi városatyák, a kik a történelmet sokat lapozzuk és ezenkívül olvasni is tudunk, erről a tényről meggyőződván, beláttuk, hogy a magyar nemzetnek ezen eddig elő nem fordult ünnepén városunknak is impozánsul kell részt vennie.

Kiválasztottuk tehát magunkat a város legősibb, legvitézesebb és legtekintélyesebb daliáit és páratlan áldozatkészségünkkel meg is szavaztunk magunknak háromezer forintot, ügyelve arra, hogy ebből a pénzből csak televér szittyák parádézhassanak. Aztán megbiztuk magunkat, hogy felmenjünk a fővárosba és a hódoló diszbandériumban kincses Kolozsvárt képviseljük.

Előzetesen azonban értekezletet hívtunk egybe a teendőik megbeszélése végett. Mikor mind a hárman összesereglettünk, gyönyörűség volt ránk tekinteni. Egyik daljásabb, délezegebb volt, mint a másik, — a harmadik pedig (a szerénység tiltja ezt megneveznem) a másik kettőnél is külfömb.

A legfőbb teendő volt, hogy a küldöttséget

három érdemes lóval kiegészítsük. E kérdésnél finanszpoltikusunk azon óhajának adott kifejezést, hogy tekintettel arra, mikép mi, a szűkebb értelemben vett küldöttek elég méltón fogjuk az ősi szittyafajl képviselni, — a lovak, a békés, civilizált jelen képviseletében, lehetőleg szelid állatok legyenek. Mi többiek toporzékoltunk, hogy alánk csak szilaj harezimén való, de miután bajtársunk kijelentette, hogy ő ekszcenrikus hajjamu paripára nem ül, hát engedtünk és a következő pályázati hirdetést bocsátottuk ki:

Pályázat.

A milleniumi diszbandériumban való részvételre lovak kerestetnek.

Pályázhatnak kolozsvári születésű és idevaló illetőségű szamosvizes lovak, melyek hiteles anyakönyvi kivonattal képesek igazolni, hogy nagykorúak és gyám- és gondnokság alatt nem állanak

A pályázóknak szelid, mérsékelt temperamentummal kell bírniok és a 67-es alapon kell állaniok.

Vakok, sánták és rokkantak kizárva.

E hirdetésnek meg is volt a kívánt eredménye és kiválasztottunk három remek állatot, kikben a szelidség vonzó bájjal párosult.

Még megállapodtunk abban, hogy ki-ki a maga atributeumaival felékesítve jelenik meg a banderiumban és aztán testületileg elindultunk, hogy átvegyük a város lobogóját.

Az úton kemény tusát vívtunk egymással, hogy melyik vigye a zászlót.

— Uraim, ez engem illet, mondám én, mert én képviselem önök között az intelligenciát.

— Már bocsánatot kérek, szólt finansziénk, de én vagyok a város.

Az állatvédőnk nem mondott semmit, csak kijelentette, hogy ha nem ő viszi a lobogót, akkor zsebrevágja az ezer pengőt és itthon marad.

Igy értünk a város lobogójához. A hogy megláttuk a hatalmas jószágot, egyszerre hideg verejték gyöngyözött végig a homlokunkon, de azért egyik sem mutatta ijedtségét.

— Tudják mit, uraim! — szóltam én, — miután az okosabb enged, kénytelen vagyok önöknek engedni. Vigye a zászlót a város.

— Bocsánatot, — szólt a város, — a város vezeti a küldöttséget. Vigye a zászlót a vérengző ipar.

A vérengző ipar meg akarta mutatni, hogy mit tud és megfogta a lobogórudat. Az újjai ropogni kezdtek, a válla görnyedt; egyszerre csak összeroppan és nagyot kiált:

— Uraim, leesett a lapoczkám, én nem vihetem a zászlót...

Egy eszmém támadt. Összesugtunk, aztán így szóltam:

— Jól van majd elküldünk a lobogó után. Azzal eltávoztunk.

*

Másnap reggel elindultunk s Csucsáról a következő táviratot menesztettük haza:

„Lobogót otthon felejtettük. Banderiumban új lobogót használunk.“

Az új lobogót pedig már ott őriztük kúpénkban. Vérengző-iparos-bajtársunk házáról vetjük le, hol már egy millenáris év viharaiban megedződött.

Pestre érve, megtettük előkészületeinket a

banderiumban való részvételre. Felmentünk a rendezőséghez, hogy paripáink elhelyezéséről gondoskodjék. (Az én táltosom a vonaton meg is csikózott. Szébb millenniumi emléket senki sem hozhatott haza.)

— Csak ennyien jöttök? — kérdik a rendezők.

— Dehogy, kérem, — még három lovat is hoztunk, azokat sziveskedjenek elhelyezni.

Lovainkat átvették és átszállították a Vérmezőre. Mindegyikünknek 30 krajczár külön omnibuszdíjat kellett fizetni, mert a lovak a lánchidig annyira kimerültek, hogy gyalog tovább nem bírták az utat.

*

Másnap hajnalban künn voltunk a Vérmezőn. Én titokban egy staniczli geleszta-czukrot hoztam volt magammal (az ájbis-czeltli épen elfogyott), s abból most megettettem lovamat. Ennek tulajdonítom, hogy a három közül az én ménem volt a legdélcegebb. Mindegyre hallottam is a menet alatt ilyen megjegyzéseket:

— Nézd, egy Árpád-korabeli csataló!...

— Igazi televér!...

Félkilenczkor felültünk lovainkra. — Nagyszerűen festettünk. A finanszié egy Wertheimkassza-kulcsot, a vérengző-iparos egy czimert, én magam egy kézi gyógyszer-tárt hordtam jeleny gyanánt. Állatvédőnk vitte a vihártépte lobogót. A finansziét egy czukorspárgával oda-kötöttük a lovához, hogy baja ne essék.

A menet alatt mindenütt a legnagyobb bámulattal fogadtak. Nyíri Aderült, mosolygó arcot senki sem látott az egész banderiumban, mint mi. Csak egylepett meg rendkívül. Ha a nézők között egy-egy kolozsvárit megláttam s rákiáltottam:

— Szervusz, földi, — az azonnal elsülyedt és száz mértfölddel arrább bukkant fel megint.

Az egész menet alatt semmi bajunk sem történt; egyikünkkel sem ragadt el a ló, a mi bizonyítja, hogy lovas nép a magyar.

Velem mégis történt egy kis kalamitás. A Fürdő-utczában ugyanis a lovam egyszerre megállott és a kolera szemmel látható tünetei kezdtek rajta mutatkozni. Egy kicsit resteltem a dolgot és meg is ijedtem, de aztán eszembe jutott, hogy bizonyosan a gelesztacukor érezte tulkorán

hatását. Ugy is volt, mert rövid tíz percnyi veszteglés után folytattuk utunkat.

A diszfelvonulás ezután simán ért véget.

Csak a felozlás után gyűlt meg a bajunk finanszié-bajtársunkkal. — Ugyanis beledegedt a nyeregbe és késsel kellett onnan kivájni.

Azóta sem állni, sem ülni, sem feküdni nem tud és eszközszik, hogy a jövő milleniumig nem ül lóra.

*

Ezzel beszámoltam volna banderiális működésünkről és meg vagyok róla győződve, hogy nincs a városban senki, a ki működésünkkel teljes mértékben meglegedve ne volna.

Igy kilátás van reá, hogy jövőre újra mi leszünk Kolozsvár millenaris küldöttei.

Egy vasutársaság közgyűlésén.

Az igazgató (Ujdonsült lovag): A társaság tiszta jövedelme tehát 250 ezer forint, melyet átadtunk a bázeli és amsterdami bankok képviselőinek, hogy haza vigyék.

Számos közgyűlési tag: Hát akkor mi marad nekünk?

Igazgató: Önöket a magyar kormány legmagasabb kiténtetésre fogja felterjeszteni

(Általános éljenzes!)

Dal a kolozsvári alvó fakirról.*)

— Irta az eseménynek szemtanuja. —

*Alvó fakírt mutogatnak
Ósi Budavárba,
Ki előtt, ha imádkoznak,
Alszik üve, állva.
De a mi fő, csendbe alszik
Feje meg se baktat,
Ember abból ugyan semmi
Hangot ki nem csalhat.*

*) A ki Ozorai urra ismer, aludjék 3 hónapig.

*Bliktri, humbúg ez az egész
Semmi ahhoz képest,
Mi megtörtént Kolozsvárott... .*

Itt írom meg én ezt:

»Grand Caffee«-nak ablakában

Ülve reggel, estve,

Öt alszik a mi fakirunk

(Hatalmas a teste).

Szuggeralni minden délben

Síkol Vimi szokta.

(De felébred ablak előtt,

Ha suhan egy szoknya).

Csodálatos delirium

Veszen erőt rajta,

Ha felébred s bosszuságát

Vicczben ki nem adja.)

Am a multkor jó fakirunk

Iszonyúu megjárta.

Kávét kért, de nyomba, rögtön,

Elővette álma.

S későn érte meg az órra,

Hogy forró a kávé.

Morál:

A ki bókol, mikor alszik,

Mindig így jár! Ájvé!

Szászok a millenaris diszmenetben.

A hódoló menetben a zöld szászok is képviselve voltak.

Egy zöld szász ugyanis a törvényhozók csoportjában „Sanyaró“ nevű paripáján vett részt a diszfelvonulásban.

M. V.

A. Mondja kérem, mit jelent a szinlapon némely név mellett az az „*m. v.*“?

B. Annak különböző jelentése van. Nevezetesen: *Váradi* Miklós *m*(enni) *v*(ágyik). *Váradi* Miklósné *m*(orózus) *v*(isage). *Kollmerné* Erzsi *m*(agyar) *v*(ér). *Fenyő* Rózsika *m*(indig) *v*(eszedelmes).

Salamoni bölcseségek.

— Azt kérdezte tőlem a minap valaki, mi üresebb: a tornavivodái nyári szinkör vagy a színészek zsebe? — Naturelment a színészek zsebe. Mert ha a színházba tévedsz, ott *adnak* valamit, de a színészek zsebéből nem tudna még Bosco sem *adni* semmit. (Üresebb üres zseb, ce n'existe pas.)

*

— Elégtétellel olvasom, hogy a kolozsvári banderium nagy fiaskót aratott. Hja, mért nem küldtek fel engem? Rózsaszínű disz-magyar-fran-

ciával, tudom, egyik törvényhatóság sem parázhatott volna! (Je ouis une tra-*raritée*!)

*

— Ha csak kín-banderiumra lett volna szükség, olyant itthon is szerezhetek magamnak. (Dans la Waitznergasse de Kolozsvár est cela a tróuver.)

*

Hírdetmény.

Ézennel mindenkinek tudtára hozom, hogy a vízvezetéki kútakat városszerte a millenáris ünnepekre való tekintettel zárattam el. Az ezred-éves ünnep decoruma ugyanis megkívánja, hogy senki se igyék vizet. A ki nem hajlandó bor mellett ünnepelni, annak jó az eső-víz is.

Salamon,
városi bölcs.

Autentikus hírek.

✠ **Banderiális sérelem.** A junius 8-iki hódoló banderiumban hallatlan sérelem érte a kolozsvári küldöttségét. A küldöttség egyik illusztris tagját ugyanis egy millenáris ló — *megrugta*. Szerencsére a sértés tüstént reparálást nyert, s Kolozsvár becsülete ismét helyre állíttatott. Az illető banderialista ugyanis a goromba lovat azonnal — *visszarugta*.

⊙ **Kiváltság.** Több helyről kérdést intéztek hozzánk, hogy az egyetem millenáris ünnepélyén miért jelent meg a főispán és az alispán szürke nadrágban, illetve dolgozó kabátban, holott a meghívó határozottan a diszöltözetekben vagy frakkban való megjelenést írta elő. Illetékes helyről vett értesülés szerint ennek a különös jelenségnek az a magyarázata, hogy a fő- és alispánhoz intézett meghívókon ez állott: „Urak kéretnek diszruhában vagy frakkban megjelenni.“ Alatta pedig: «*A nagyhatalmú meggyére ez az intézkedés ki nem terjed.*»

⊞ **Svéd dolgok.** A Budapesten időző svéd trónörököszt magas kitüntetés érte *Bánffy* Dezső báró, miniszterelnök részéről. A tiszteletére rendezett estélyen ugyanis a miniszterelnök szimpátiája jeléül — *svéd* keztyüben jelent meg. A svéd királyfi sietett is Bánffyt magas elismerése

jeléül egy skatulya hamisítatlan — *svédgyufával* megajándékozni.

✠ **A csár Budapesten.** Az orosz csár legközelebb Budapesten meglátogatja a magyar királyt. A csár szórakoztatására a Vérmezőn nagy ünnepélyt rendeznek, melyen 3000 ember fog hivatalból agyonnyomatni. Az ingyenes ajándékok kiosztása az V. kerületi kapitányságra lesz bízva.

‡ **A banderium diadala.** Mint értesülünk, a millenniumi felvonulásban résztvevett három díszmagyar annyira megtetszett ő felségének, hogy fenn akarta őket tartani a bécsi múzeum számára. A terv csak azért nem valósult meg, mivel Kolozsvár város kérvényben folyamodott a királyhoz, hogy ne foszsa meg városunkat ékességeitől. S a jó király engedett a kérésnek.

‡ **Czáfolat.** *Ferencz József Ferencz Józsefet* nem a *Ferencz József-rend*, hanem a vaskoronarenddel tüntette ki annak kifejezéséül, hogy, ha némely kolozsvári püspököket az ezüst koronák vonzzák, úgy másoknak jó lesz a vaskoronákkal megelégedni.

Különbség.

Mi a különbség a millenium és a sétatéri zene között?

Millenium minden ezer évre *egyszer esik*, a sétatéri zenén ellenben kivétel nélkül *mindig esik*.

Egy érdekes könyv.

Olvasóink figyelmét fel kívánjuk hívni egy most megjelenő műre. A mű czime: *Ezer év* — kínjai egy költemény kiadásának gyötrelmeibe burkolva. Irta: *Félszeghy Dezső*. Jellegéje: „Öt csepp verejték.” A műhöz ráadás gyanánt egy millenáris óda is lesz csatolva. Megrendelések az „Erdélyi Híradó” cz. szenvedéstárshoz küldendők.

OZORAIÁDA.

Egy idevaló gavalér a minap megszorult és így szolt hozzám:

— *Ozorai úr, elköltöttem a pézemet, adjon kölcsön 200 pengőt.*

— *A kinek kölcsön kell, az ne költsön — mondok én.*

— *Ellenkezőleg, — felelt ő, — azért kell kölcsön, hogy az ember költsön.*

*

A banderistáink nehéznek találták a díszzászlót, tehát kényelmi szempontból itthon hagyták. Nem lett volna épen ily kényelmes a nagy melegre való tekintettel attiláikat is itthon hagyni? Ingyjban talán jobban is festettek volna!

— *Ez kincses Kolozsvár küldöttsége? — kérdezhették Pesten a díszfelvonulás alatt. Bizony ott kincse-ül állhatnak!*

*

Abban hagyom a komot-(és kamat)-izálást s üzletet nyitok. Még csak egy társra van szükségem. Ő fogja adni a pénzt s én — az urat.

Ingyen.

— *Igaz, hogy az ingyenes előadás jegyeit pénzért osztogatták?*

— *Igaz.*

— *De hát akkor ez nem is volt ingyenes előadás?!*

— *Hogyne. Hiszen a kerületi kapitányok ingyen kapták a jegyeket.*

Hány

pikkoló feketét fogyasztanak Kolozsvárt a millenáris évben?

Ezt a kérdést intézte hozzánk egy olvasónk. Mi erre a kérdésre megfelelni sajnos, nem tudunk, mert a pikkoló feketék természete azt hozza magával, hogy azok rendszeren csak elfogyasztásuk után vétetnek számításba (a fizető pinczér által). Kérjük azonban minden olvasónkat, hogy velünk körülményesen tudatni szíveskedjék, hány pikolót, hol és mely körülmények között fogyasztott e nagyfontosságú évben. Így e hazafias statistikát képesek leszünk összeállítani.

Az „*Ellenzék*”
szerkesztősége.

Similis simili gaudet.

A. Sajátságos, hogy az orfeumok mindig tele vannak, pedig annyi üres *szalmát* csépelnek benne.

B. Épen ezért van tele — *szalma-özvegyekkel*.

Segély.

A színház igazgatóit a város 500 frt segélyben részesíti. Féltő, hogy ezzel a színészeknek nem, csak a hitelezőkön lesz segítve.

Miért nem vitték el a diszzászlót?

Most jöttünk rá, hogy a kolozsvári banderisták miért nem bírták el Kolozsvár diszzászlóját. A zászlót ugyanis csupa fiatal bakfis himezte s annyi bánatos gondolatot és ábrándos világfájdalmat varrt a lobogó selymébe, hogy az még Massonnak és Robinettinek is igen súlyos lett volna.

*

Más verzió szerint a lobogót nem is súlyossága miatt nem vitték a diszmenetben, hanem mivel a ráhimzett élethű holló a zászló-

tartó paripáját olyan páni félelemben tartotta, hogy a ló és lobogó között az inkompátibilitás esete merült fel. Miután pedig zászlót lehetett Pesten venni, szamosvizeslovat ellenben nem, ergo a diszzászlónak kellett engedni és visszavonulni a nyilvános szerepléstől.

Esőben.

— Megengedi, Nagysád, hogy felajánljam az esernyőmet?

— Köszönöm, de nekem is van esernyőm.

— Talán — *cserélhetnék?*!

A kolozsvári kivilágításnál.

Kolozsvár millenáris ünnepén, június 8-án a közös hadsereg is impozánsul vett részt. Ezt látva egy dákáromán így sóhajtott fel:

— No tessék. A sovínisták már — az osztrák hadsereget is *magyarizálták!*

A jövő milleniumról.

A jövő millenium alkalmával rendezendő banderiumban Kolozsvárt *Hindu* Árpád, *Dbl* Antal és *Uzorai* Aladár fogják képviselni. Délczég-ség dolgában a második millenium tehát felette fog állni az elsőnek.

A közöny.

Malacróczy: *Borzasztó milyen kevesen járnak a színházba. Megfoghatatlan a közönség közönye.*

Ozorai: *Igaza van. Ez már nem is közönség hanem közönység.*

*

M—y: *Mit csináljunk hogy megélheszünk?*

O—i: *Tudja mit? A tornavivoda az önké a nyáron át. Ne játszanak benne, hanem csinálja-*

nak belőle sörházat, hozassanak egy orfeumot és önök csak a kiszolgálást teljesítsék. Meglátja hogy megélnék.

Martir-gigerli.

A világtörténelem ismer martir koronát, martir-zendülést, martir-halált.

Kolozsvárnak azonban van egy martir-gigerlje. Hogy a két foglalkozás hogyan fér össze, magunk sem értjük, de vannak félszűzek, kik ebben az irányban érdekes felvilágosításokkal szolgálhatnak.

Hiába, nem a kinézés teszi a máriirt.

Szerk. üzenetek.

Kiváncsinak. V. S. ur nem volt a himnuszokat világgá kürtölő heroldok között s ezek nem az ő szerzeménycit játszták. — **H. R.**-nek. 1.) Kolozsvár diszszászloja sem vasból, sem ólomból nincs, mint ön gondolta, hanem selyemből és fából. 2.) Aggkór (A'tersschwäche) ellen vasfürdőket ajánlunk. — **Muzikusnak.** Ön azt kérdi, hogyan tanul meg az ember komponálni. Ezt egyáltalán nem lehet megtanulni. Zenét szerezni vagy magától tud az ember, vagy — mástól. Bővebb felvilágosítáért forduljon városunk közismert zeneköltőjéhez a Jókai- és Középutczákba. — **Rothschildnak.** Ön egészen jól spekulál. Vásároljon össze minél több milleniumi koronát pótom egy forintjával, és tegye el őket jobb időkre. A koronák századról századra fognak értékben gazdagodni s a második ezredév végén ön horribilis összegeket fog az akkor már relikvia-számba menő koronákon nyerni.

NYILTTÉR.*)

Nyilatkozat.

Van itt Kolozsvárt egy úr, a ki azt hiszi magáról, hogy úr, pedig a mi kollégánk és egyszer már verekedett is velünk. Ilyen emberrel mi nem állunk szóba.

Cseszkó János,

csizmadia.

Kiftli Kóbi,

pék.

Puszicska,

semmi.

*) E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

Tisztelt hölgyeim!

Beláthatják, hogy én nem tehetek róla, miszerint Schwarz Berthold felfedezte az orrom elől a puska-port. Ám tévednek, ha azt hiszik, hogy azért Schwarz ur által lefőzette érezném magamat. Schwarz ur találmánya embereket öl, én olyan találmánynyaj dicsekszem, mely embereket csinál.

Tudvalevőleg a ruha csinálja az embert, de előbb az embernek ruhát kell csinálni. Az én találmányom arra való, hogy két óra alatt bárki megtanuljon ruhát készíteni. Az «Európa»-szabás ez a szenzáció-s ujítás, mely által mindenkit megtanított embereket, illetve ruhákat csinálni.

A tanítás naponta délután 2 órakor kezdődik a belmagyar-utczai 42. sz. házban és személyenként 5 frtba kerül.

Próbálják meg, hölgyeim, aztán itéljenek köztem és Schwarz Berthold között.

Koch I.

Belmagyar-uteza 42.

APRÓ HIRDETÉSEK.

Szórakozni kívánó hölgyeknek melegen ajánlható, hogy egyik jeles női tanintézetünkbe iratkozzanak be, hol minden nap (kivánatra kétszer, háromszor is) rendeztetnek ünnepélyek, estélyek, majálisok, kirándulások stb. A tanulás szigoruan tiltva van. Az intézetbe naponta lehet belépni a különböző ünnepélyekre szóló meghívókon olvasható helyeken és feltételek mellett.

Törv. bíró középkeresetű lovaknak ajánlkozik. Kész bárkit mindenféle sértések és inzultusok ellen megvédeni s szükség esetén ágyúval, puskával, vagy karddal is hajlandó min-

den kérdésnek a jogi oldalt tisztába hozni. Viszontszolgáltatásként csak lovaságiasságának elismerését és hősiességének csodálatát kívánja. Ha valakinek valami baja van, tudassa azt azonnal »Don Quixotte« jelige alatt, mire fenntemeltett bíró minden idegen ügybe azonnal beavatkozik.

Keresetnek fizetetlen levelek, a kik ingyenes színházi előadásra szóló jegyeket mérsékelt díjért kerületi kapitánytól megszerezve, megfelelő haszon mellett tovább adnák. Titoktartás biztosítva ajánlatok V. «ker. kap.» czímen a kiadóhivatalba.

Felelős szerkesztő:

Vessző Tamás.

HIRDETÉSEK.

Ős Budavára.

Aki esodát akar látni,
Jó lesz gyorsan jegyet váltani.
Harmincz krajezár az ára
A cím: Ős Budavára.

Alyó fakir, — Kigyó ember.
Tót nyelven beszélő lengyel;
S ami plane érdekés,
A hat olasz énekes.

Thomson Dilkings britt óriás.
Amott Veres, — ki volna más?
Opera helytt a liget
Ki a szösz hallott ilyet!

Mohamedán imádságát
Husz krajezárért árulgatják . . .

Zene, harang, czimbalom;
Valóságos babilon.

Megszédítik a fejedet,
Kiűritik zsebeidet
Tanum Isten és Hindy,
Hogy az egész egy svindli!

Maradj itthon, jobban teszed
Ha a „Virgács“-ot megveszed;
Mindent megtalálsz ebben
Olesóbb árért és szebben.

„Virgács“ való a hátára,
Ki a piezulát sajnálja.
Rajta hölgyek és urak
Megjelent a legujabb!

Csoda szer.

Alig tudtuk kikergetni
Házunkból a zord telet,
Már is kopog ablakunkon
A vig arcu kikelet.
Ki örülhet ennek jobban
Nyilvános titok
Az, a ki a közönségnek
Sört szállitni fog.

Tagadja meg szolgáltatát
Salamonnak rossz esőve,
Fittyet hányunk az ármánynak,
Mit a böles tanács szöve.
El még Rosmann, áll Kóbánya
Mért igyunk vizet?
Bolond az, ki friss sört hat
S rossz vizért fizet.

Aszald meg a fagyaltodat
Ditrói Mór sógora
Utezátt öntözni lesz csak jó
Taub korcsmáros úr bora.
Mars kapálni bakás dajka
Nem kell már a tej;
Szopják sört a gyermek ajka
Attól nyulik fel!

Mi hizlalta Ozorait?
Mért lett kövér Benigni?
Hát Szász Károly 20 kilóra
Miért tudott lefogyni?
— Mért? Mert mindig sörrel éltek
Mindent pótol ez
Néked erőt, nekünk áldást
S apró pénzt szerez!

Rosman Károly,

A kőbányai Király-sörfőző részvénytársaság
kolozsvári képviseletje. (Külmonostor-utca 24. sz.)

Ádám s Éva.

Ádám s Éva hajdanában
Az édeni szent magányban
Igen fűresán éldegelt
Toiletet nem eserélt.

Nadrág, mellény, übercziger
Pótolva volt egy levéllel
Éva h'jába szölt neki;
— Ó az úr, hát teheti.

Pénze nem volt. Honnan legyen?
Ha lett vón' is honnan vegyen?
Szabónak még hire sincs.
Mit használna a sok kincs!
Ötezer év mult azóta
Ma már van módunk szabóba
Ó tempóra! ó Mores!
De hiányzik a flóres.

Ám legyen bár pénzünk kevés,
Van még remény, van menkvés.
Itt van Ransburg és Fia
Olesó nála a ruha.

Tavaszi köpeny tíz forint
Mindenféle szabás szerint
Hát a mellény, a nadrág?
Négy és öt flörért adják.

S ha bár maga nem kalapos
Kalap alapja alapos
Hegyes, lapos formában
Posztóban és szalmában.

Előre hát Ádám sarji!
Olesó pénzért fogok varni,
Mert ma napság nem lehet
Viselni a levelet!

Ransburg F. és fia,
Belközép-utca.